

EL JAMES

Πενήντα αποχρώσεις
του γκρι

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
Τιτίνα Σπερελάκη

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 270

EL James, *Πενήντα αποχρώσεις του γκρι*

Τίτλος πρωτοτύπου: *Fifty Shades of Grey*

Μετάφραση: Τιτίνα Σπερελάκη

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-Διόρθωση: Μαρία Σεβαστιάδου

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Φιλμ-Μοντάζ: Μαρία Ποινού-Ρένεση

Copyright © Fifty Shades Ltd, 2011

Μια αρχική εκδοχή της ιστορίας αυτής, με διαφορετικούς χαρακτήρες, δημοσιεύτηκε σε συνέχειες στο διαδίκτυο από τη συγγραφέα με ψευδώνυμο Snowqueen's Icedragon και τίτλο *Master of the Universe*

Copyright © για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2012

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη.

Αθήνα, Ιούνιος 2012

Η παρούσα είναι η δεύτερη εκτύπωση, Ιούλιος 2012

KET 8034 ΚΕΠ 600/12

ISBN 978-960-16-4603-9

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΙΝΘΟΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Για τον Νιλ,
τον αφέντη του σύμπαντός μου*

ΚΟΙΤΑΖΟΜΑΙ ΕΚΚΝΕΥΡΙΣΜΕΝΗ στον καθρέφτη. Να πάρει ο διάολος τα μαλλιά μου –δε λένε να καθίσουν φρόνιμα– και να πάρει ο διάολος και την Κάθριν Κάβανο, που αρρώστησε, υποβάλλοντάς με σ’ αυτό το μαρτύριο. Αντί να διαβάζω για τις τελικές εξετάσεις μου, που είναι την άλλη εβδομάδα, κάθομαι και βουρτσίζω τα μαλλιά μου, προσπαθώντας να τα τιθασέψω. Δεν πρέπει να κοιμάμαι με βρεγμένα μαλλιά, δεν πρέπει να κοιμάμαι με βρεγμένα μαλλιά. Επαναλαμβάνοντας πολλές φορές αυτό το μάντρα, κάνω άλλη μία προσπάθεια να τα θέσω υπό έλεγχο με τη βούρτσα. Ύψώνω απελπισμένη το βλέμμα στον ουρανό και μετά ξανακοιτάζω τη χλωμή καστανή κοπέλα με τα υπερβολικά μεγάλα για το πρόσωπό της μάτια που μου ανταποδίδει το βλέμμα και εγκαταλείπω την προσπάθεια. Η μόνη λύση είναι να περιορίσω τα δύστροπα μαλλιά μου σε μια αλογοουρά, ελπίζοντας ότι θα φαίνομαι σχετικά ευπαρουσίαστη.

Η Κέιτ είναι η συγγάτοικός μου και απ’ όλες τις μέρες διάλεξε τη σημερινή για να υποκύψει στη γρίπη. Επομένως δεν μπορεί να πάει στη συνέντευξη που είχε προγραμματίσει να πάρει, από κάποιον μεγιστάνα μεγαλοβιομήχανο που μου είναι παντελώς άγνωστος, για τη

φοιτητική εφημερίδα. Κι έτσι, με διόρισε εθελόντρια. Χρειάζεται να σκιστώ στο διάβασμα για τις τελικές εξετάσεις και να τελειώσω μια εργασία, ενώ το απόγευμα υποτίθεται πως πρέπει να δουλέψω κιόλας, αλλά όχι – σήμερα πρέπει να οδηγήσω 265 χιλιόμετρα έως το κέντρο του Σιάτλ, για να συναντήσω τον αινιγματικό διευθύνοντα σύμβουλο των Grey Enterprises Holdings, Inc. Μιας και είναι εξαιρετικός επιχειρηματίας και ο σημαντικότερος ευεργέτης του πανεπιστημίου μας, ο χρόνος του είναι υπερπολύτιμος – πολύ πιο πολύτιμος από τον δικό μου. Συμφώνησε πάντως να παραχωρήσει στην Κέιτ μια συνέντευξη. Μεγάλη επιτυχία, διατείνεται η ίδια. Να πάρει ο διάολος τις εξωσχολικές της δραστηριότητες.

Η Κέιτ είναι σωριασμένη στον καναπέ του καθιστικού. «Άνα, με συγχωρείς. Παλεύω εννιά μήνες για να πάρω αυτήν τη συνέντευξη. Θα χρειαστούν άλλοι έξι για να την προγραμματίσω εκ νέου, και μέχρι τότε θα έχουμε αποφοιτήσει και οι δύο. Ως αρχισυντάκτρια, δεν μπορώ να τα τινάξω όλα στον αέρα! Σε παρακαλώ...» με ικετεύει με τη βραχνή, γριπιασμένη φωνή της. Πώς τα καταφέρνει; Ακόμα και άρρωστη δείχνει τσαχπίνα και κούκλα, με τα πυρρόξανθα μαλλιά της στη θέση τους και τα πράσινα μάτια της λαμπερά, παρόλο που τώρα είναι κοκκινισμένα και τρέχουν.

Αγνοώ τη σουβλιά της ανεπιθύμητης συμπόνιας. «Φυσικά και θα πάω, Κέιτ. Γύρνα στο κρεβάτι καλύτερα. Θες κανένα NyQuil ή Tylenol;»

«NyQuil, σε παρακαλώ... Εδώ είναι οι ερωτήσεις και το ψηφιακό μου μαγνητόφωνο. Απλώς πίεσε το κουμπί εγγραφής εδώ. Κράτα σημειώσεις. Θα τα απομαγνητοφωνήσω όλα εγώ».

«Δεν ξέρω τίποτα γι' αυτόν...» μουρμουρίζω, προσπα-

θώντας χωρίς επιτυχία να δαμάσω τον πανικό που με πνίγει.

«Θα σε καθοδηγούν οι ερωτήσεις. Ξεκίνα. Έχεις πολύ δρόμο να κάνεις. Δε θέλω ν' αργήσεις...»

«Εντάξει, φεύγω. Γύρνα στο κρεβάτι. Σου έφτιαξα λίγη σούπα για να τη ζεστάνεις αργότερα». Την κοιτάζω στοργικά. Μόνο για σένα, Κέιτ, θα το έκανα αυτό.

«Θα τη ζεστάνω. Καλή τύχη. Και ευχαριστώ, Άνα – ως συνήθως, μου σώζεις τη ζωή!»

Παίρνω το σακίδιό μου, της χαμογελάω ξινά και βγαίνω με κατεύθυνση το αυτοκίνητο. Μου φαίνεται απίστευτο που άφησα την Κέιτ να με πείσει να κάνω κάτι τέτοιο. Από την άλλη βέβαια η Κέιτ είναι ικανή να πείσει οποιονδήποτε να κάνει οτιδήποτε. Θα γίνει εξαιρετική δημοσιογράφος. Είναι ευφραδής, δυνατή, πειστική, μαχητική, όμορφη – και η καλύτερή μου φίλη.

ΟΤΑΝ ΞΕΚΙΝΩ από το Βανκούβερ της Ουάσινγκτον προς τον Διαπολιτειακό 5, οι δρόμοι είναι άδειοι. Είναι νωρίς, και δε χρειάζεται να φτάσω στο Σιάτλ πριν από τις δύο το μεσημέρι. Ευτυχώς, η Κέιτ μού δάνεισε τη спор Mercedes CLK της. Δεν είμαι σίγουρη πως με τη Γουάντα, τον παλιό μου Σκαραβαίο, θα φτάναμε έγκαιρα. Η Μερσεντές έχει πλάκα στο οδήγημα, και τα χιλιόμετρα φεύγουν σαν νεράκι καθώς πατάω τέρμα το γκάτζι.

Προορισμός μου η έδρα της διεθνούς επιχείρησης του κυρίου Γκρέυ. Πρόκειται για ένα τεράστιο κτίριο είκοσι ορόφων, όλο από καμπυλωτό γυαλί και ατσάλι: η λειτουργική φαντασίωση κάθε αρχιτέκτονα. Πάνω από τις γυάλινες εξώπορτες γράφει με ατσάλινα γράμματα «ΚΤΙΡΙΟ ΓΚΡΕΪ». Όταν φτάνω, είναι δύο παρά τέταρτο, και μπαίνοντας στην τεραστίων διαστάσεων αίθουσα υπο-

δοχής από γυαλί, ατσάλι και λευκό φαμμόλιθο –μια αίθουσα που πραγματικά προκαλεί δέος–, νιώθω μεγάλη ανακούφιση που δεν έχω αργήσει.

Πίσω από το μασίφ γραφείο από φαμμόλιθο μια πολύ ελκυστική, περιποιημένη ξανθιά κοπέλα μου χαμογελάει ευγενικά. Φοράει ανθρακί σακάκι και λευκό πουκάμισο, τα πιο κομψά που έχω δει στη ζωή μου. Δείχνει άφογη.

«Έχω ραντεβού με τον κύριο Γκρέυ. Αναστάζια Στιλ, εκ μέρους της Κάθριν Κάβανο».

«Με συγχωρείτε ένα λεπτό, δεσποινίς Στιλ» λέει και ανασηκώνει τα φρύδια της έτσι όπως στέκομαι αμήχανα εμπρός της.

Αρχίζω να εύχομαι να είχα δανειστεί ένα από τα καλά μπλέιζερ της Κέιτ αντί να φορέσω το φθαρμένο μπλε μαρέν τζάκετ μου. Το πάλεψα βάζοντας τη μοναδική μου φούστα, τις βολικές καφέ μπότες που φτάνουν έως το γόνατο κι ένα μπλε πουλόβερ. Για μένα αυτό σημαίνει κομψότητα. Σπρώχνω πίσω από το αυτί μου ένα τσουλούφι που έχει ξεφύγει και κάνω πως η ξανθιά δε με έχει πτοήσει.

«Η δεσποινίς Κάβανο αναμένεται. Παρακαλώ, υπογράψτε εδώ, δεσποινίς Στιλ. Πάρτε τον τελευταίο ανεγκυστήρα δεξιά, πατήστε το κουμπί για τον εικοστό όροφο». Μου χαμογελάει ευγενικά καθώς υπογράφω. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως το βρίσκει διασκεδαστικό.

Μου δίνει ένα πάσο ασφαλείας που γράφει ευκρινώς «επισκέπτης». Δεν μπορώ να μην υπομειδιάσω. Άλλωστε είναι προφανές πως είμαι απλή επισκέπτρια. Δεν κολλάω καθόλου εδώ μέσα. *Τίποτα δεν αλλάζει.* Αναστενάζω μέσα μου. Την ευχαριστώ, κατευθύνομαι προς τα ασανσέρ και προσπερνάω δύο άντρες της ασφάλειας, πολύ πιο καλοντυμένους από μένα, με τα καλοραμμένα μαύρα κοστούμια τους.

Το ασανσέρ με εκτοξεύει με ιλιγγιώδη ταχύτητα στον εικοστό όροφο. Οι συρόμενες πόρτες ανοίγουν, και βρίσκομαι σε άλλη μία μεγάλη αίθουσα υποδοχής – και πάλι όλο γυαλί, ατσάλι και λευκό φαμμόλιθο. Μπροστά μου έχω άλλο ένα γραφείο από φαμμόλιθο κι άλλη μία νεαρή ξανθιά, αυτήν τη φορά ντυμένη άψογα σε άσπρο μαύρο. Σηκώνεται να με υποδεχτεί.

«Δεσποινίς Στιλ, μπορείτε να περιμένετε εδώ, παρακαλώ;» Μου δείχνει έναν χώρο με λευκές δερμάτινες καρέκλες.

Πίσω από τις δερμάτινες καρέκλες βρίσκεται ένα ευρύχωρο δωμάτιο με γυάλινους τοίχους κι ένα εξίσου μεγάλο σκούρο ξύλινο τραπέζι, με τουλάχιστον είκοσι ασορτί καρέκλες να το περιστοιχίζουν. Πέρα από το τραπέζι υπάρχει ένα παράθυρο από το πάτωμα έως την οροφή με θέα προς τους ουρανοξύστες του Σιάτλ, που έχει φόντο τον ουρανό και στο βάθος τον πορθμό. Το θέαμα είναι εντυπωσιακό, και προς στιγμήν με κάνει να μαρμαρώσω. *Καταπληκτικό.*

Κάθομαι, βγάζω από το σακίδιό μου τις ερωτήσεις και τις φυλλομετρώ, βλαστημώντας από μέσα μου την Κέιτ που δε μου έδωσε ένα σύντομο βιογραφικό. Δεν ξέρω τίποτα για τον άνθρωπο από τον οποίο πρόκειται να πάρω συνέντευξη. Θα μπορούσε να είναι ενενήντα χρόνων ή τριάντα. Η αβεβαιότητα είναι ενοχλητική, και η νευρική μου επιστρέφει, κάνοντάς με να αναδεύομαι συνεχώς στην καρέκλα μου. Ποτέ δεν ένιωθα άνετα στις συνεντεύξεις πρόσωπο με πρόσωπο. Προτιμώ την ανωνυμία μιας ομάδας συζήτησης, όπου μπορώ να κάθομαι διακριτικά στο βάθος της αίθουσας. Για να είμαι ειλικρινής, προτιμώ να είμαι μόνη μου και να διαβάζω ένα κλασικό αγγλικό μυθιστόρημα, κουλουριασμένη σε μια

καρέκλα στη βιβλιοθήκη του πανεπιστημίου. Όχι να κάθονται σ' ένα τεράστιο κτίριο από γυαλί και πέτρα στριφογυρίζοντας νευρικά στη θέση μου.

Με πιάνει απελπισία με τον ίδιο μου τον εαυτό. Σύ-
νελθε, Στιλ. Κρίνοντας από το κτίριο, που είναι τελείως
ψυχρό και μοντέρνο, φαντάζομαι πως ο Γκρέυ είναι γύρω
στα σαράντα: γυμνασμένος, μαυρισμένος και ξανθός, για
να ταιριάζει με το υπόλοιπο προσωπικό.

Από μια μεγάλη πόρτα δεξιά βγαίνει άλλη μία κομψή,
άφογα ντυμένη ξανθιά. Τι τρέχει με όλες αυτές τις αψε-
γάδιαστες ξανθιές; Σαν το Στέπφροντ είναι εδώ μέσα.
Παίρνω βαθιά ανάσα και σηκώνομαι.

«Η δεσποινίς Στιλ;» ρωτάει η τελευταία ξανθιά.

«Μάλιστα...» απαντάω βραχνά και καθαρίζω τον
λαιμό μου. «Μάλιστα». Ορίστε, τώρα έδειξα μεγαλύτε-
ρη αυτοπεποίθηση.

«Ο κύριος Γκρέυ θα σας δει σ' ένα λεπτό. Μπορώ να
πάρω το τζάκετ σας;»

«Ευχαρίστως». Καταφέρνω να το βγάλω.

«Σας πρόσφεραν κάτι να πιείτε;»

«Εμμ... Όχι». Ποπό! Λες η Ξανθιά Νούμερο Ένα να
βρει τον μπελά της;

Η Ξανθιά Νούμερο Δύο κατσουφιάζει και στραβοκοι-
τάζει την κοπέλα στο γραφείο.

«Θα θέλατε τσάι, καφέ ή νερό;» ρωτάει, στρέφοντας
και πάλι την προσοχή της σε μένα.

«Ένα ποτήρι νερό. Ευχαριστώ...» μουρμουρίζω.

«Ολίβια, σε παρακαλώ, φέρε στη δεσποινίδα Στιλ ένα
ποτήρι νερό!» Η φωνή της είναι αυστηρή.

Η Ολίβια πετάγεται όρθια και τρέχει προς μια πόρτα
στην άλλη πλευρά της αίθουσας.

«Σας ζητώ συγγνώμη, δεσποινίς Στιλ. Η Ολίβια είναι

η νέα μας ασκούμενη... Καθίστε, παρακαλώ. Ο κύριος Γκρέυ θ' αργήσει άλλα πέντε λεπτά».

Η Ολίβια επιστρέφει με ένα ποτήρι παγωμένο νερό.
«Ορίστε, δεσποινίς Στιλ...»

«Ευχαριστώ».

Η Ξανθιά Νούμερο Δύο κατευθύνεται με σταθερό βήμα προς το μεγάλο γραφείο, με τα τακούνια της να αντηχούν χτυπώντας επάνω στο πάτωμα από ψαμμόλιθο. Κάθεται, και συνεχίζουν και οι δύο τη δουλειά τους.

Ίσως ο κύριος Γκρέυ επιμένει να είναι όλοι οι υπάλληλοί του ξανθοί. Αναρωτιέμαι τεμπέλικα αν είναι νόμιμο, όταν η πόρτα ανοίγει και βγαίνει ένας ψηλός, κομφά ντυμένος και ελκυστικός Αφροαμερικανός με κοντά ράστα μαλλιά. Αναμφισβήτητα έχω φορέσει λάθος ρούχα.

Γυρίζει και λέει μέσα από την πόρτα: «Γκολφ αυτή την εβδομάδα, Γκρέυ;».

Δεν ακούω την απάντηση. Στρέφεται, με βλέπει και χαμογελάει, με τα σκούρα μάτια του να ρυτιδιάζουν στις γωνίες. Η Ολίβια έχει πεταχτεί όρθια κι έχει καλέσει το ασανσέρ. Φαίνεται άσος στο να πετάγεται από την καρέκλα της. Είναι πιο νευρική από μένα!

«Καλό απόγευμα, κυρίες μου» λέει καθώς εξαφανίζεται πίσω από τη συρόμενη πόρτα.

«Ο κύριος Γκρέυ θα σας δει τώρα, δεσποινίς Στιλ. Περάστε» αναγγέλλει η Ξανθιά Νούμερο Δύο.

Σηκώνομαι μάλλον αβέβαιη, προσπαθώντας να υπερνικήσω τη νευρικότητα που με διακατέχει. Παίρνω το σακίδιό μου, αφήνω το ποτήρι με το νερό και κατευθύνομαι προς τη μισάνοιχτη πόρτα.

«Δε χρειάζεται να χτυπήσετε – απλώς μπειτε» προσθέτει εκείνη χαμογελώντας ευγενικά.

Σπρώχνω την πόρτα και μπαίνω παραπατώντας. Σκο-

ντάφτω στα ίδια μου τα πόδια και πέφτω με τα μούτρα μέσα στο γραφείο.

Ανάθεμά με και ανάθεμα την αδεξιότητά μου! Είμαι πεσμένη στα τέσσερα στην πόρτα του γραφείου του κυρίου Γκρέυ και ευγενικά χέρια με έχουν πιάσει, βοηθώντας με να σηκωθώ. Ντρέπομαι τόσο πολύ, να πάρει ο διάολος την ατζαμοσύνη μου. Πρέπει να συγκεντρώσω όλο μου το θάρρος για να σηκώσω το βλέμμα μου. Θεέ και Κύριε – είναι πολύ νέος!

«Δεσποινίς Κάβανο». Μόλις καταφέρνω να σηκωθώ, μου απλώνει ένα χέρι με μακριά δάχτυλα. «Είμαι ο Κρίστιαν Γκρέυ. Είστε καλά; Θέλετε να κάτσετε;»

Τόσο νέος – και ελκυστικός, πολύ ελκυστικός. Είναι ψηλός, φοράει ένα ωραίο γκριζο κοστούμι, άσπρο πουκάμισο και μαύρη γραβάτα, έχει απείθαρχα μαλλιά στο χρώμα του σκούρου χαλκού και φωτεινά γκριζα μάτια που με κοιτάζουν διαπεραστικά. Αργώ ένα λεπτό να ξαναβρω τη φωνή μου.

«Εμμ... Στην πραγματικότητα...» μουρμουρίζω. Αν αυτός ο τύπος είναι πάνω από τριάντα, να μου τρυπήσεις τη μύτη. Ζαλισμένη, βάζω το χέρι μέσα στο δικό του και ανταλλάσσουμε χειραψία. Καθώς τα δάχτυλά μας αγγίζονται, αισθάνομαι ένα αλλόκοτο αναζωογονητικό ρίγος να με διατρέχει. Τραβάω βιαστικά το χέρι, νιώθοντας αμηχανία. Πρέπει να είναι στατικός ηλεκτρισμός. Ανοιγοκλείνω γρήγορα τα μάτια, και τα βλέφαρά μου κινούνται στον ρυθμό της καρδιάς μου.

«Η δεσποινίς Κάβανο είναι αδιάθετη. Έτσι, έστειλε εμένα. Ελπίζω να μη σας πειράζει, κύριε Γκρέυ...»

«Κι εσείς είστε;» Η φωνή του είναι ζεστή, ίσως το διασκεδάζει κιόλας, όμως είναι δύσκολο να το καταλάβω, μιας και η έκφρασή του είναι μάλλον απαθής. Δείχνει

κάποιο στοιχειώδες ενδιαφέρον, αλλά πάνω απ' όλα είναι ευγενής.

«Αναστάζια Στιλ. Σπουδάζω αγγλική φιλολογία μαζί με την Κέιτ. Εεε... Την Κάθριν... Εεε... Τη δεσποινίδα Κάβανο, στο ΚΠΟ, το Κρατικό Πανεπιστήμιο της Ουάσινγκτον στο Βανκούβερ».

«Μάλιστα» αποκρίνεται λιτά.

Νομίζω πως διακρίνω στην έκφρασή του μια υποψία χαμόγελου, αλλά δεν είμαι σίγουρη.

«Θέλετε να κάτσετε;» Μου δείχνει έναν λευκό δερμάτινο καναπέ σε σχήμα Γ.

Το γραφείο του παραείναι μεγάλο για έναν άνθρωπο. Μπροστά από τα παράθυρα που καλύπτουν όλο τον τοίχο υπάρχει ένα μοντέρνο σκούρο ξύλινο γραφείο, γύρω από το οποίο θα μπορούσαν να καθίσουν άνετα έξι άνθρωποι. Ταιριάζει με το καφέ τραπέζι πλάι στον καναπέ. Όλα τα υπόλοιπα είναι λευκά – η οροφή, τα πατώματα και οι τοίχοι, εκτός από τον τοίχο δίπλα στην πόρτα, όπου κρέμεται ένα μωσαϊκό από μικρούς πίνακες, τριάντα έξι από τους οποίους είναι τακτοποιημένοι με τέτοιο τρόπο, ώστε να σχηματίζουν ένα τετράγωνο. Είναι υπέροχοι: μια σειρά από πεζά, ξεχασμένα αντικείμενα, ζωγραφισμένα με τέτοιες ακριβείς λεπτομέρειες, που θυμίζουν φωτογραφίες. Όλοι μαζί είναι εκπληκτικοί.

«Ένας ντόπιος καλλιτέχνης. Ο Τρόουτον» λέει ο Γκρέυ προσέχοντας το βλέμμα μου.

«Είναι πολύ όμορφοι. Ανυψώνουν το συνηθισμένο στο επίπεδο του ασυνήθιστου...» φελλίζω, σαστισμένη τόσο από την παρουσία του όσο και από τους πίνακες.

Γέρνει το κεφάλι του στο πλάι και με κοιτάζει επίμονα. «Δε θα μπορούσα να συμφωνήσω περισσότερο, δεσποινίς Στιλ...» αποκρίνεται με απαλή φωνή, και για

κάποιον ανεξήγητο λόγο πιάνω τον εαυτό μου να κοκκινίζει.

Με εξαίρεση τους πίνακες, το υπόλοιπο γραφείο του είναι ψυχρό, καθαρό και απέριττο. Αναρωτιέμαι αν αντικατοπτρίζει την προσωπικότητα του Άδωνη που βυθίζεται με χάρη σε μια από τις άσπρες δερμάτινες καρέκλες απέναντί μου. Κουνάω το κεφάλι, αναστατωμένη από την κατεύθυνση που έχουν πάρει οι σκέψεις μου, και βγάζω από το σακίδιό μου τις ερωτήσεις της Κέιτ. Ύστερα ετοιμάζω το ψηφιακό μαγνητόφωνο και τα δάχτυλά μου μπλέκονται, με αποτέλεσμα να το ρίξω δύο φορές επάνω στο τραπεζάκι του καφέ μπροστά μου. Ο κύριος Γκρέυ δε λέει τίποτα, περιμένοντας υπομονετικά –ελπίζω– καθώς ντρέπομαι και πελαγώνω ολοένα και περισσότερο. Όταν βρίσκω το θάρρος να τον κοιτάξω, με παρακολουθεί με το ένα χέρι χαλαρά ακουμπισμένο στα πόδια του και το άλλο κάτω από το πιγούνι του και τον μακρύ δείκτη του επάνω στα χείλη του. Νομίζω πως προσπαθεί να πνίξει ένα χαμόγελο.

«Συγ... Συγγνώμη...» τραυλίζω. «Δεν είμαι συνηθισμένη σ' αυτά».

«Πάρτε τον χρόνο σας, δεσποινίς Στιλ» αποκρίνεται.

«Έχετε αντίρρηση να μαγνητοφωνήσω τις απαντήσεις σας;»

«Με ρωτάτε τώρα, αφού κάνατε τόσο κόπο για να ετοιμάσετε το μαγνητόφωνο;» Κοκκινίζω. Με πειράζει; Το ελπίζω. Ανοιγοκλείνω τα μάτια μην ξέροντας τι να πω και νομίζω πως με λυπάται, επειδή υποχωρεί. «Όχι. Δε με πειράζει».

«Σας εξήγησε η Κέιτ, θέλω να πω, η δεσποινίς Κάβανο, για ποιον λόγο γίνεται η συνέντευξη;»

«Ναι. Για να μπει στο τεύχος αποφοίτησης της φοι-

τητικής εφημερίδας, δεδομένου ότι θα είμαι αυτός που θα απονεύμει τα πτυχία στη φετινή τελετή αποφοίτησης».

Ω! Αυτό δεν το ήξερα, και για μια στιγμή με ανησυχεί η σκέψη πως θα μου δώσει το πτυχίο μου κάποιος όχι πολύ μεγαλύτερος από μένα – εντάξει, ίσως κατά περίπου έξι χρόνια και, εντάξει, υπερεπιτυχημένος, αλλά και πάλι. Σκυθρωπιάζω, συγκεντρώνοντας ξανά την προσοχή μου, που έχει αποσπαστεί, στη δουλειά που έχω να κάνω.

«Ωραία». Ξεροκαταπίνω νευρικά. «Έχω μερικές ερωτήσεις, κύριε Γκρέυ...» Ισιώνω ένα απείθαρχο τσουλούφι πίσω από το αυτί μου.

«Αυτή την εντύπωση είχα κι εγώ» λέει ανέκφραστα.

Με κοροϊδεύει. Όταν το συνειδητοποιώ, τα μάγουλά μου αναφοκοκκινίζουν και ανακάθομαι ισιώνοντας τους ώμους, σε μια προσπάθεια να φανώ πιο ψηλή και πιο απειλητική. Πιέζοντας το κουμπί του μαγνητοφώνου, προσπαθώ να φαίνομαι επαγγελματίας.

«Είστε πολύ νέος για να έχετε δημιουργήσει μια τέτοια αυτοκρατορία. Πού οφείλεται η επιτυχία σας;»

Υψώνω το βλέμμα για να τον κοιτάξω. Το χαμόγελό του είναι μελαγχολικό, όμως φαίνεται αόριστα απογοητευμένος.

«Οι επιχειρήσεις έχουν να κάνουν με τους ανθρώπους, δεσποινίς Στιλ, και είμαι πολύ καλός στο να κρίνω τους ανθρώπους. Γνωρίζω πώς λειτουργούν, τι τους κάνει να αποδίδουν, τι δεν τους κάνει, τι τους εμπνέει και πώς να τους δίνω κίνητρα. Απασχολώ μια εξαιρετική ομάδα, την οποία αμείβω καλά». Κάνει μια παύση και με καρφώνει με το γκριζό βλέμμα του. «Πιστεύω πως, για να πετύχει κάποιος σε οποιαδήποτε δουλειά, πρέπει να την κατέχει τέλεια, να τη μάθει απέξω κι ανακατωτά, να ξέρει κάθε λεπτομέρεια. Για να το πετύχω αυτό, δουλεύω σκληρά,

πολύ σκληρά. Παίρνω αποφάσεις βασισμένος στη λογική και στα γεγονότα. Διαθέτω ένα φυσικό ένστικτο το οποίο μπορεί να εντοπίσει και να αναπτύξει τις καλές ιδέες και να εξελίξει τους καλούς ανθρώπους. Το τελικό συμπέρασμα είναι πως τα πάντα εξαρτώνται από τους καλούς ανθρώπους».

«Ίσως είστε απλώς τυχερός». Αυτό δεν είναι στη λίστα της Κέιτ – αλλά είναι τόσο αλαζόνας.

Τα μάτια του λάμπουν στιγμιαία από κατάπληξη. «Δεν πιστεύω στην τύχη ή στις συμπτώσεις, δεσποινίς Στιλ. Όσο πιο σκληρά δουλεύω, τόσο μεγαλύτερη τύχη φαίνεται να έχω. Το παν είναι πράγματι να έχεις τους σωστούς ανθρώπους στην ομάδα σου και να κατευθύνεις ανάλογα την ενέργειά τους. Έχω την εντύπωση πως ήταν ο Χάρβυ Φαίρστούουν αυτός που είχε πει το εξής: “Η εξέλιξη και η ανάπτυξη των ανθρώπων είναι η υψηλότερη αποστολή των ηγετών”».

«Μιλάτε σαν μανιακός με τον έλεγχο». Τα λόγια ξεπήδησαν από το στόμα μου προτού προλάβω να τα σταματήσω.

«Ω, ασκώ έλεγχο στα πάντα, δεσποινίς Στιλ» αποκρίνεται, χωρίς ίχνος χιούμορ στο χαμόγελό του.

Τον κοιτάζω και μου ανταποδίδει το βλέμμα σταθερά, ανέκφραστα. Οι χτύποι της καρδιάς μου επιταχύνονται, και το πρόσωπό μου κοκκινίζει ξανά.

Γιατί με αναστατώνει; Επειδή είναι τόσο εντυπωσιακά όμορφος ίσως; Επειδή τα μάτια του αστράφτουν έτσι όπως με κοιτάζει; Επειδή χαϊδεύει το κάτω χείλος του με τον δείκτη του; Μέσα μου εύχομαι να σταματήσει να το κάνει.

«Άλλωστε την τεράστια δύναμη την αποκτάς διαβιβαιώνοντας στις μυστικές σου ονειροπολήσεις τον εαυτό

σου πως γεννήθηκες για να ελέγχεις τα πράγματα...» συνεχίζει χαμηλόφωνα.

«Θεωρείτε πως έχετε τεράστια δύναμη;» *Μανιακός με τον έλεγχο.*

«Απασχολώ παραπάνω από σαράντα χιλιάδες ανθρώπους, δεσποινίς Στιλ. Αυτό μου δίνει κάποια αίσθηση ευθύνης – δύναμης, αν θέλετε. Αν αποφάσιζα πως δεν ενδιαφέρομαι πια για τις τηλεπικοινωνίες και πουλούσα, μετά από κανέναν μήνα είκοσι χιλιάδες άνθρωποι θα αγωνίζονταν για να πληρώσουν τα στεγαστικά τους δάνεια».

Μένω με το στόμα ανοιχτό· η έλλειψη ταπεινοφροσύνης του με έχει σοκάρει. «Δεν έχετε διοικητικό συμβούλιο στο οποίο να λογοδοτείτε για τις επιλογές σας;» ρωτάω αηδιασμένη.

«Είμαι ιδιοκτήτης της εταιρείας μου. Δεν έχω να δώσω λόγο σε κανένα συμβούλιο».

Με κοιτάζει ανασηκώνοντας το φρύδι του. Φυσικά αυτό θα το ήξερα αν είχα κάνει κάποια έρευνα. Που να πάρει ο διάολος όμως, είναι αλαζόνας. Αλλάζω τακτική.

«Κι έχετε άλλα ενδιαφέροντα πέρα από τη δουλειά σας;»

«Έχω διάφορα ενδιαφέροντα, δεσποινίς Στιλ». Ένα ίχνος χαμόγελου ζωγραφίζεται στα χείλη του. «Πολλά και διάφορα...» προσθέτει, και για κάποιον λόγο το σταθερό του βλέμμα με σαστίζει και μου προκαλεί έξαψη. Τα μάτια του λάμπουν από κάποια πρόστυχη σκέψη.

«Αν δουλεύετε τόσο σκληρά, τι κάνετε για να χαλαρώσετε;»

«Για να χαλαρώσω;»

Χαμογελάει, αποκαλύπτοντας τα τέλεια λευκά δόντια του. Μου κόβεται η ανάσα. Είναι στ' αλήθεια ωραίος. Κανένας δεν πρέπει να είναι τόσο όμορφος.

«Λοιπόν, για να “χαλαρώσω”, όπως λέτε, κάνω ιστιο-

πλοΐα, πετάω με αεροσκάφη, ασχολούμαι με διάφορες φυσικές δραστηριότητες». Αναδύεται στην καρέκλα του. «Είμαι πολύ πλούσιος άνθρωπος, δεσποινίς Στιλ, κι έχω ακριβά και ενδιαφέροντα χόμπι».

Ρίχνω μια γρήγορη ματιά στις ερωτήσεις της Κέιτ, θέλοντας να ξεφύγω από αυτό το θέμα. «Επενδύετε στις κατασκευές. Για ποιον λόγο ακριβώς;» ρωτάω. Γιατί με κάνει να νιώθω τόσο άβολα;

«Μ' αρέσει να φτιάχνω πράγματα. Μ' αρέσει να ξέρω πώς δουλεύουν τα πράγματα: τι τα κάνει να λειτουργούν, πώς να φτιάχνω και να χαλάω. Και τρέφω αγάπη για τα πλοία. Τι να πω;»

«Ακούγεται σαν να μιλάει η καρδιά σας και όχι η λογική και τα γεγονότα».

Σουφρώνει το στόμα του και με κοιτάζει σαν να με αξιολογεί. «Πιθανόν... Αν και υπάρχουν άνθρωποι που θα έλεγαν πως δεν έχω καρδιά».

«Γιατί να το πουν αυτό;»

«Επειδή με ξέρουν καλά». Το στόμα του στραβώνει σ' ένα βεβιασμένο χαμόγελο.

«Οι φίλοι σας θα έλεγαν πως είναι εύκολο να σας μάθει κανείς;» Και μετανιώνω για την ερώτηση αμέσως μόλις την κάνω. Δεν υπάρχει στον κατάλογο της Κέιτ.

«Είμαι πολύ κλειστός άνθρωπος, δεσποινίς Στιλ. Καταβάλλω μεγάλη προσπάθεια να προστατέψω την ιδιωτική μου ζωή. Δε δίνω συχνά συνεντεύξεις».

«Γιατί συμφωνήσατε να δώσετε αυτήν εδώ;»

«Επειδή είμαι ευεργέτης του πανεπιστημίου και ουσιαστικά δεν μπορούσα να ξεφορτωθώ τη δεσποινίδα Κάβανο. Ενοχλούσε συνεχώς τους ανθρώπους μου στις δημόσιες σχέσεις, και τη θαυμάζω αυτού του είδους την επιμονή».

Ξέρω πόσο επίμονη μπορεί να γίνει η Κέιτ. Γι' αυτό είμαι καθισμένη εδώ, στριφογυρίζοντας άβολα υπό το διαπεραστικό του βλέμμα, ενώ θα έπρεπε να διαβάζω για τις εξετάσεις μου.

«Επενδύετε και σε αγροτικές τεχνολογίες. Γιατί ενδιαφέρεστε γι' αυτό τον τομέα;»

«Τα λεφτά δεν τρώγονται, δεσποινίς Στιλ, και σ' αυτό τον πλανήτη υπάρχουν πάρα πολλοί άνθρωποι που δεν έχουν αρκετό φαγητό».

«Πολύ φιλόanthρωπο ακούγεται... Είναι κάτι για το οποίο τρέφετε κάποιο ιδιαίτερο ενδιαφέρον; Να ταΐσετε τους φτωχούς του κόσμου;»

Ανασηκώνει τους ώμους χωρίς να το σχολιάσει. «Είναι καλή δουλειά...» μουρμουρίζει.

Νομίζω όμως ότι δεν είναι ειλικρινής. Δεν είναι λογικό. Να ταΐζει τους φτωχούς του κόσμου; Δε βλέπω το οικονομικό όφελος που μπορεί να προκύπτει από αυτό, μόνο την αρετή του ιδανικού. Ρίχνω μια ματιά στην επόμενη ερώτηση, μπερδεμένη από τη στάση του.

«Έχετε κάποια φιλοσοφία; Κι αν ναι, ποια είναι;»

«Δεν έχω κάποια φιλοσοφία ή κάτι που θα μπορούσε να θεωρηθεί φιλοσοφία. Ίσως μια αρχή η οποία με καθοδηγεί – αυτό που είπε ο Κάρνεγκι: “Ο άνθρωπος που αποκτά την ικανότητα να ελέγχει πλήρως το μυαλό του μπορεί να ελέγχει πλήρως κι όλα τα υπόλοιπα τα οποία δικαιούνται”. Είμαι πολύ ιδιόρρυθμος, ψυχαναγκαστικός. Μ' αρέσει να έχω τον έλεγχο – του εαυτού μου και των γύρω μου».

«Δηλαδή σας αρέσει να έχετε τα πράγματα υπό την κυριότητά σας;» *Είσαι μανιακός του ελέγχου.*

«Θέλω να μου αξίζει να τα έχω υπό την κυριότητά μου, αλλά ναι, σε τελική ανάλυση μ' αρέσει».

«Ακούγεστε σαν ο απόλυτος καταναλωτής».

«Είμαι...» Χαμογελάει, όμως το χαμόγελο δε φτάνει στα μάτια του. Και πάλι, αυτό δεν ταιριάζει με την εικόνα κάποιου που θέλει να ταΐσει τον κόσμο, οπότε δεν μπορώ να μη σκεφτώ πως μιλάμε για κάτι άλλο· δεν έχω όμως ιδέα τι είναι αυτό.

Ξεροκαταπίνω. Η θερμοκρασία στο δωμάτιο ανεβαίνει, αλλά μπορεί να είναι και η ιδέα μου. Το μόνο που θέλω είναι να τελειώσει αυτή η συνέντευξη. Ασφαλώς η Κέιτ έχει τώρα αρκετό υλικό. Ρίχνω μια ματιά στην επόμενη ερώτηση.

«Είστε υιοθετημένος. Πόσο νομίζετε πως σας επηρέασε αυτό;» Οχι, προσωπική ερώτηση. Τον κοιτάζω, ελπίζοντας να μην έχει προσβληθεί.

Συνοφρύνεται. «Δεν μπορώ να το γνωρίζω...»

Εξάπτεται το ενδιαφέρον μου. «Πόσων χρόνων ήσαστε όταν υιοθετηθήκατε;»

«Αυτό είναι πασίγνωστο, δεσποινίς Στιλ!» απαντάει, και ο τόνος του είναι αυστηρός.

Σκατά. Ναι, φυσικά – αν ήξερα πως θα έπαιρνα αυτήν τη συνέντευξη, θα είχα κάνει κάποια έρευνα. Συγχυσμένη, περνάω γρήγορα στο επόμενο θέμα.

«Χρειάστηκε να θυσιάσετε την οικογενειακή σας ζωή για την επιτυχία».

«Αυτό δεν είναι ερώτηση». Ο τόνος του είναι κοφτός.

«Συγγνώμη...» Αναδεύομαι· με έχει κάνει να αισθάνομαι σαν παιδάκι που τα έχει θαλασσώσει. Κάνω άλλη μία προσπάθεια. «Χρειάστηκε να θυσιάσετε την οικογενειακή σας ζωή για την επιτυχία;»

«Έχω οικογένεια. Έχω έναν αδερφό και μία αδερφή και δύο στοργικούς γονείς. Δεν ενδιαφέρομαι να επεκτείνω την οικογένειά μου πέρα απ' αυτό».

«Είστε γκέι, κύριε Γκρέυ;»

Παίρνει μια απότομη ανάσα, και ζαρώνω από φόβο, ταπεινωμένη. *Ανάθεμα*. Γιατί δε χρησιμοποίησα κάποιου είδους φίλτρο αντί να διαβάσω απευθείας τη συγκεκριμένη ερώτηση; Πώς να του πω ότι απλώς διαβάζω τις ερωτήσεις; Να πάρει ο διάολος την Κέιτ και την περιέργειά της!

«Όχι, Αναστάζια, δεν είμαι». Ανασηκώνει τα φρύδια, έχοντας μια ψυχρή λάμψη στο βλέμμα του. Δε φαίνεται ευχαριστημένος.

«Ζητώ συγγνώμη... Είναι... Εμμ... Γραμμένο εδώ».

Είναι η πρώτη φορά που είπε το όνομά μου. Η καρδιά μου χτυπάει πιο γρήγορα, και τα μάγουλά μου καίνε και πάλι. Σπρώχνω νευρικά τα απείθαρχα μαλλιά πίσω από το αυτί μου.

Γέρνει το κεφάλι του στο πλάι. «Δεν είναι δικές σας οι ερωτήσεις;»

Το αίμα στραγγίζει από το κεφάλι μου. «Εεε... Όχι. Το ερωτηματολόγιο το συνέταξε η Κέιτ – η δεσποινίς Κάβανο».

«Είστε συνάδελφοι στη φοιτητική εφημερίδα;»

Όχι, όχι. Δεν έχω καμία σχέση με τη φοιτητική εφημερίδα. Είναι δική της εξωσχολική δραστηριότητα, όχι δική μου. Το πρόσωπό μου έχει γίνει κατακόκκινο.

«Όχι... Είναι συγγάτοικός μου».

Τρίβει το πιγούνι του σταθμίζοντας ήρεμα την κατάσταση, ενώ τα γκριζα μάτια του με ζυγίζουν. «Προσφερθήκατε οικειοθελώς να πάρετε αυτήν τη συνέντευξη;» ρωτάει, με απίστευτα ήρεμη φωνή.

Για στάσου... Ποιος παίρνει συνέντευξη από ποιον; Τα μάτια του με καίνε και αναγκάζομαι να απαντήσω λέγοντας την αλήθεια.

«Με επιστράτευσε. Είναι άρρωστη...» Η φωνή μου είναι σιγανή και απολογητική.

«Αυτό εξηγεί πολλά».

Ακούγεται ένα χτύπημα στην πόρτα, και μπαίνει η Ξανθιά Νούμερο Δύο.

«Κύριε Γκρέυ, με συγχωρείτε που διακόπτω, αλλά το επόμενο ραντεβού σας είναι σε δύο λεπτά».

«Δεν έχουμε τελειώσει ακόμη, Άντρια. Σε παρακαλώ, ακύρωσε την επόμενη συνάντησή μου».

Η Άντρια διστάζει, κοιτάζοντάς τον με ορθάνοιχτο στόμα. Δείχνει να τα έχει χαμένα. Εκείνος στρέφει αργά το κεφάλι για να την κοιτάξει, ανασηκώνοντας τα φρύδια του. Η Άντρια γίνεται κατακόκκινη. *Α, ωραία. Δεν κοκκινίζω μόνο εγώ.*

«Πολύ καλά, κύριε Γκρέυ...» μουρμουρίζει και βγαίνει.

Εκείνος συνοφρυώνεται και επικεντρώνει ξανά την προσοχή του σε μένα. «Λοιπόν, πού είχαμε μείνει, δεσποινίς Στιλ;»

Μπα, επιστρέψαμε στο «δεσποινίς Στιλ» τώρα;

«Σας παρακαλώ, δε θέλω να σας απασχολώ από τη δουλειά σας».

«Θέλω να μάθω περισσότερα για σας. Νομίζω πως είναι δίκαιο».

Τα μάτια του λάμπουν από περιέργεια. *Σκατά και πάλι σκατά. Πού το πάει; Ακουμπάει τους αγκώνες στα μπράτσα της καρέκλας και φέρνει τα δάχτυλα εμπρός στο στόμα του. Το στόμα του μου προκαλεί μεγάλη αναστάτωση...*

«Δεν υπάρχουν και πολλά να μάθετε...»

«Τι σχέδια έχετε για μετά την αποφοίτησή σας;»

Ανασηκώνω τους ώμους, σαστισμένη από το ενδιαφέρον του. *Θα μετακομίσω στο Σιάτλ με την Κέιτ, θα βρω*

μια δουλειά. Δεν έχω σκεφτεί και πολύ το μέλλον μετά τις τελικές εξετάσεις.

«Δεν έχω κάνει σχέδια, κύριε Γκρέυ. Απλώς πρέπει να περάσω τις τελικές εξετάσεις μου». Για τις οποίες θα έπρεπε να διαβάζω αυτήν τη στιγμή αντί να κάθομαι στο μεγαλοπρεπές, φανταχτερό, αποστειρωμένο γραφείο σας, νιώθοντας άβολα κάτω από το διαπεραστικό σας βλέμμα.

«Εδώ έχουμε ένα εξαιρετικό πρόγραμμα πρακτικής άσκησης» αποκρίνεται ήρεμα.

Ανασηκώνω τα φρύδια γεμάτη έκπληξη. Μου προσφέρει δουλειά;

«Α, θα το έχω υπόψη...» μουρμουρίζω σασιτισμένη. «Αν και δεν είμαι σίγουρη πως κολλάω εδώ μέσα». Οχι, όχι. Πάλι σκέφτομαι δυνατά.

«Γιατί το λέτε αυτό;» Γέρνει το κεφάλι του στο πλάι περιέργως, με μια υποψία χαμόγελου στα χείλη.

«Είναι προφανές. Δεν είναι;» *Είμαι ασυντόνιστη, ατημέλητη και δεν είμαι ξανθιά.*

«Για μένα όχι».

Το βλέμμα του είναι έντονο. Όλο το χιούμορ έχει χαθεί, και παράξενοι μύες μέσα στην κοιλιά μου ξαφνικά συσπώνται. Αποστρέφω το βλέμμα από την εξεταστική του ματιά και κοιτάζω χωρίς να βλέπω τα μπλεγμένα μου δάχτυλα. *Τι συμβαίνει;* Πρέπει να φύγω – τώρα. Σκύβω να πάρω το μαγνητόφωνο.

«Θέλετε να σας ξεναγήσω στο κτίριο;» ρωτάει.

«Είμαι σίγουρη πως είστε πολυάσχολος, κύριε Γκρέυ, κι εγώ έχω να κάνω μεγάλο ταξίδι με το αυτοκίνητο».

«Θα επιστρέψετε στο Βανκούβερ;» Φαίνεται κατάπληκτος, ανήσυχος θα έλεγα. Κοιτάζει έξω από το παράθυρο. Έχει αρχίσει να βρέχει. «Σ' αυτή την περίπτωση

καλύτερα να οδηγείτε προσεκτικά!» Ο τόνος του είναι αυστηρός, επιτακτικός. Τι τον νοιάζει; «Έχετε όλα όσα χρειάζεστε;» προσθέτει.

«Μάλιστα, κύριε» απαντάω. Βάζω το μαγνητόφωνο στο σακίδιό μου και βλέπω τα μάτια του να στενεύουν, να γίνονται σκεπτικά. «Σας ευχαριστώ για τη συνέντευξη, κύριε Γκρέυ».

«Δική μου η ευχαρίστηση» αποκρίνεται, πάντα ευγενικός.

Σηκώνομαι, το ίδιο κι εκείνος. Μου απλώνει το χέρι.

«Στο επανιδείν, δεσποινίς Στιλ» λέει, και ακούγεται σαν πρόκληση ή απειλή. Δεν είμαι σίγουρη τι από τα δύο.

Συνοφρυώνομαι. Πότε να ξανασυναντηθούμε; Σφίγγω και πάλι το χέρι του και ξαφνιάζομαι από το γεγονός ότι εκείνη η αλλόκοτη ηλεκτρική εκκένωση ανάμεσά μας είναι πάντα εκεί. Μάλλον είναι τα νεύρα μου.

«Κύριε Γκρέυ». Του κάνω ένα νεύμα με το κεφάλι.

Προχωράει με αθλητική ευλυγισία προς την πόρτα και την ανοίγει διάπλατα. «Απλώς σας εξασφαλίζω την επιτυχή διέλευση από την πόρτα, δεσποινίς Στιλ...» μουρμουρίζει, χαρίζοντάς μου ένα αχνό χαμόγελο. Προφανώς αναφέρεται στην προηγούμενη όχι και τόσο κομψή είσοδό μου στο γραφείο του.

Γίνομαι κατακόκκινη. «Πολύ ευγενικό εκ μέρους σας, κύριε Γκρέυ» αποκρίνομαι ξερά, και το χαμόγελό του πλαταίνει. Χαίρομαι που με βρίσκετε διασκεδαστική.

Σκυθρωπιάζω μέσα μου προχωρώντας προς την αίθουσα υποδοχής. Εκπλήσσομαι όταν με ακολουθεί έξω. Η Άντρια και η Ολίβια σηκώνουν τα μάτια τους, εξίσου εκπληκτες.

«Είχατε παλτό;» ρωτάει ο Γκρέυ.

«Ένα τζάκετ».